

Momentopname

Tekst en foto's Michel Vaerewijck

Covergirl

Voor deze rubriek vroegen we onze Nest-fotografen hun werk voor te stellen met

een zelfgekozen beeld dat hun stijl typeert.

Michel Vaerewijck (42): „Als kind was ik al geboeid door fotografie. Een Kodak Instantmatic was mijn eerste uitlaatklep, snel gevolgd door een goedkope Polaroid. Later kreeg ik van vriend Alain een defecte Russische Zenit. En al was ik de kind-jaren ontgroeid, toch speelde ik met het kapotte ding alsof ik oorlogsreporter op missie was. Pas vele jaren later wierp ik me bijna obsessieel op de fotografie. Op drie jaar tijd heb ik bijna dag en nacht mezelf allerlei technieken eigen gemaakt. Ik was intussen 35 en midden 1999 ging ik professioneel van start.

Ik ben geen technisch fotograaf geworden. Eerder dan plannen en preventief een shoot naar mijn hand te zetten, opteer ik voor toeval, improvisatie en spontane interactie. Zo ben ik steeds afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden, het weer en het humeur van de geportretteerde. Veel meer dan complexe mise-en-scène, kunstmatige belichting en effectenjagerij is het nastreven van eenvoud, spontaniteit en eerlijkheid mijn prioriteit. Tijd speelt hierbij ook een cruciale rol. Het moet snel en intens gaan. Je mag je onderwerp niet de tijd geven om aan je te wennen en de kans verschaffen om zich achter een masker te verbergen. Ook statische onderwerpen zoals architectuur pak ik zo aan. Misschien vormen sfeer en mijn streven naar authenticiteit de herkenbare rode draad die in mijn beelden terug te vinden is.” ●

Waar: Antwerpen, Berchem in het stadstuintje van Mariette Respen-Vaerewijck.

Wanneer: een zonnige 4 augustus.

Onderwerp: mijn grootmoeder, enkele maanden voor de gebeurtenis die haar nu afhankelijk maakt van extra zorg.

Omstandigheden: Weekend Knack had me gevraagd een zomercover te maken. Een collega had echter een dame op rijpere leeftijd op een vorige cover gezet, zodat deze foto niet meer kon. Voor mij bleef het een bijzondere reportage.

Mijn grootmoeder had als kind de crisis van de jaren 1930 zien passeren en werd als jongvolwassene geconfronteerd met de ontberingen van WO II. Vermoedelijk is ze hierdoor een vrouw van bescheiden dromen gebleven. Ze is mijn moeder honoris causa, zich steeds in bochten wringend om de taken en het gemis van mijn ouders te compenseren. Haar onzekerheid, bescheidenheid en plichtsbefes wierpen een donkere sluier van melancholie over haar.

Maar op die zonnige augustusdag, haar verjaardag, met het vooruitzicht om op de cover te mogen prijken, leek het alsof ze even ontsnapte aan die zwaarte en weer het hoopvolle hart van de twintiger in haar oude lichaam voelde kloppen.

Zwierig volgde ze mijn aanmoedigen, ze poseerde giechelend en was weer zichzelf, van voor de oorlog, vóór de zorgen met de schoondochters en vóór het sterven van haar levenspartner. Heel even, vol onschuld en met dat vonkje in haar blik van het meisje dat mooi gevonden wordt.